

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **D. V. A.,**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
na území ČR bytem [adresa]
zastoupen advokátem Mgr. Markem Čechovským,
se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 3. 2017, č. j. MV-13387-4/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 18. 11. 2016, č. j. OAM-1620-14/ZR-2016, jímž byla ve výroku I. zrušena platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o

pobyту cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a ve výroku II. stanovena lhůta třicet dnů k vycestování z území ČR podle § 77 odst. 3 téhož zákona.

2. *V prvním žalobním bodu* žalobce obdobně jako v odvolání nesouhlasil s názorem Ministerstva vnitra a žalované, že nejsou povinny posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do jeho soukromého a rodinného života. K tomu odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu, z nichž obsáhle citoval (rozsudek ve věci sp. zn. 1 Azs 81/2016, rozsudek ve věci 8 As 68/2012) a měl za to, že se správní orgány obou stupňů přiměřeností dopadu nezabývaly vůbec, natož v rozsahu judikovaných kritérií. Zdůraznil, že pro toto posouzení jsou zásadní nejen rodinné, ale též ekonomické aspekty, kdy žalobce opakovaně tvrdil své ekonomické zájmy na území ČR a majetkové vazby zde. Žalovaná však pochybila, pokud tyto skutečnosti ve svém rozhodnutí nezhodnotila. Vzhledem k tomu, že neposouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí bylo též jeho odvolací námitkou, ke které však žalovaná nepřihlédla, dopustila se porušení § 89 odst. 2, resp. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a zatížila své rozhodnutí nepřezkoumatelností.
3. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce předně konstatoval, že si je vědom možnosti požádat o udělení povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ale vzhledem k jeho zájmu vrátit se zpět do ČR, je zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a následné opětovné vydání na základě žádosti na zastupitelském úřadu v rozporu se zásadou ekonomie řízení dle § 6 odst. 2 správního řádu. Dále poukázal na problematickou situaci zastupitelského úřadu ČR ve Vietnamu, kdy je systém Visapointu naprosto nefunkční, žádosti se prodávají na černém trhu za extrémně vysoké ceny, zřízení tzv. živých front se neosvědčilo. Závažnost situace potvrzuje skutečnost, že se touto problematikou zabýval i veřejný ochránce práv. Navrhovaný postup žalované považoval rovněž za přepjatý formalismus, který je v rozporu s ustálenou judikaturou správních soudů, jakož i Ústavního soudu. K tomu poukázal na judikaturu Ústavního soudu ve věci sp. zn. PLUS21/96, podle které při výkladu aplikace právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách předpisu, ve kterém jsou přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy.
4. *Ve třetím žalobním bodu* namítal nedostatky zjištění skutkového stavu věci, tedy rozpor s § 3 a § 56 odst. 3 správního řádu s tím, že tyto námitky uplatnil v odvolání, ale žalovaná se k nim de facto nevyjádřila. Pouze konstatovala, že má skutkové okolnosti za prokázané, čímž se dopustila porušení § 89 odst. 2 a § 68 odst. 3 správního řádu. Oba správní orgány se omezily na důkaz cestovními průkazy, přičemž konstatovaly, že platnost prvního skončila v roce 2006 a další byl nahlášen až v roce 2016, aniž zjišťovaly relevantní okolnosti. Jedná se přitom o řízení vedené z moci úřední, kdy je veškeré důkazní břemeno na straně správního orgánu, který má zjišťovat okolnosti rozhodné ve prospěch i neprospěch žalobce. Na tuto povinnost však bezprecedentně správní orgány rezignovaly. Navíc konstatovaly rozpor mezi čestným prohlášením žalobce a skutečnostmi vyplývajícími z cestovního dokladu, aniž je to přimělo k provedení dalšího zjišťování skutkového stavu. Kromě toho správní orgány obou stupňů opakovaně odmítají nahrazení důkazů čestnými prohlášeními, kdy tvrdí, že je to možné pouze v případech, pokud tak explicitně stanoví zákon o pobytu cizinců, což však není věc žalobce. Lze tedy namítat též rozpor v rozhodovací praxi správního orgánu ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu. Správní orgány obou stupňů se omezily pouze na prokázání skutkového stavu cestovním dokladem žalobce s odkazem na zmiňované čestné prohlášení a dále na tvrzení, že sám žalobce tuto

dobu nijak nerozporoval, resp. neprokázal opak. Důkazní břemeno je však na správním orgánu a ten se nemůže své povinnosti zbavit pouhým tvrzením, že žalobce opačné skutečnosti neprokázal, především pokud žalobce k doložení jakýchkoli dokumentů či prokázání dalších skutečností nevyzval. To však nelze považovat za dostatečné zjištění skutkového stavu tím spíše, že se jedná o tak závažnou věc, jako je zrušení povolení k trvalému pobytu, tedy j nejvyššího pobytového oprávnění. Správní orgány obou stupňů tak zatížily svá rozhodnutí nejen nezákonností, ale také nepřezkoumatelností.

5. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
6. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že žalobce v žalobních bodech uplatnil stejné námitky jako v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Proto odkázala na část III. žalobou napadeného rozhodnutí, kde se s nimi dostatečně podrobně vypořádala a neshledala potřebu změny.
7. Podle obsahu vyjádření žalovaná navrhla, aby soud podanou žalobu zamítl.
8. Při ústním jednání dne 3. 12. 2018 bylo jednáno v nepřítomnosti žalované, která byla řádně obeslána, na jednání se však nedostavila. Zástupce žalobce trval na žalobě a poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soud ve věci sp. zn. 6 Azs 422/2017 ve vztahu k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Zástupce žalobce žádné důkazy nenavrhol, soud o nich proto nerozhodoval.
9. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:
11. Podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění *„Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let“*.
12. Soud předně uvádí, že neshledal opodstatněnými procesní žalobní námitky, které napříč žalobními body tvrdí porušení ustanovení § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu. Soud z obsahu spisového materiálu, jakož i odůvodnění správních rozhodnutí obou stupňů ověřil, že Ministerstvo vnitra zahájilo řízení o zrušení trvalého pobytu žalobce z moci úřední na základě zjištění, vyplývajících z jeho úřední činnosti, kdy žalobce dne 21. 7. 2016 předložil čestné prohlášení pro účely prodloužení průkazu o trvalém pobytu na území ČR a cestovní doklad s platností od 9. 3. 2001 do 9. 3. 2006. Z toho vyplynulo, že žalobce pobýval dlouhodobě mimo území ČR. V čestném prohlášení výslovně uvedl, že naposledy byl na území ČR v roce 2003, poté se z Vietnamu na území ČR vrátil až dne 20. 7. 2016. Od roku 2003 žije a podniká ve Vietnamu. Má tam firmu na oblečení, pomáhá své matce ve Vietnamu, která se zabývá vývozem skla z ČR do Vietnamu. Od roku 2003 žije stále ve Vietnamu, v roce 2012 se tam oženil, má dvě děti a s celou rodinou bydlí v zemi původu. Po celou dobu od roku 2003 do roku 2016 žije a podniká ve své vlasti. Z úřední činnosti Ministerstva vnitra bylo z cizineckého informačního systému dále zjištěno, že předchozí nahlášený cestovní doklad žalobce, který pozbyl platnosti dne 9. 3. 2006, byl nahrazen novým cestovním dokladem, platným od 26. 10. 2010 do 26. 10. 2020, nahlášeným MV až dne 21. 7. 2016. Za tohoto skutkového

stavu oznámil správní orgán prvního stupně zahájení správního řízení pro důvodné podezření, že žalobce nepřetržitě pobýval mimo území ČR po dobu delší než šest let, kdy dne 21. 7. 2016 nahlásil nový cestovní doklad a žádost o vydání nového průkazu k pobytu podal až dne 29. 7. 2016. Měl tak za to, že jsou dány důvody k postupu dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. S ohledem na nesrovnalosti v cestovních dokladech žalobce a hraničních razítkách vzalo Ministerstvo vnitra za prokázané, že žalobce pobýval mimo území ČR minimálně od roku 2006, ač žalobce tvrdil, že se tak stalo již od roku 2003. Rok 2006 vzal správní orgán prvního stupně za rozhodnou skutečnost proto, že v tomto roce žalobci skončila platnost cestovního dokladu, přičemž nový nahlásil až v roce 2016. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 18. 11. 2016 č. j. OAM-1620-14/ZR-2016 Ministerstvo vnitra vyšlo ze zjištěných skutečností a zrušilo žalobci trvalý pobyt dle § 77 odst. 1 písm. d), neboť pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než šest let a podle § 77 odst. 3 téhož zákona stanovilo lhůtu k vycestování. V odůvodnění dále uvedlo, že se nezabývalo otázkou dopadu rozhodnutí do soukromého rodinného života cizince, neboť mu to § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců neukládá. Správní orgán prvního stupně měl za to, že veškerá zjištění naplnila ustanovení § 3 správního řádu, podle kterého správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 téhož zákona. Rovněž byl veden stanovením § 2 správního řádu, tj. povinností, aby správní orgán dbal souladu přijatého řešení s veřejným zájmem a aby odpovídal okolnostem daného případu, kdy dovodil, že ve veřejném zájmu je soulad způsobu chování osob a pobývání na území ČR se zákonnými normami ČR, jakož i naplňování zpětné vazby v kontaktu se správními orgány a snaha napravovat vzniklé konfliktní situace, neuvádění pravdivých údajů či přivádění správních orgánů v omyl, v daném případě rovněž pobývání cizinců na území ČR dle jasně definovaných pravidel. Konstatoval, že je mu z jeho správní činnosti znám rozsudek Ústavního soudu ČR ve věci sp. zn. IV ÚS 462/03, dle kterého právo pobývat na území cizího státu není možno kvalifikovat jako základní lidské právo každého občana. Vyšel rovněž z vyjádření žalobce ze dne 27. 9. 2016, poté kdy převzal právní zastoupení jeho právní zástupce a seznámil se se spisovým materiálem. Z vyjádření vyplynulo, že žalobce pobýval na území ČR od roku 1990, vystudoval zde základní školu a gymnázium, následně sice odjel z ČR do země původu, avšak podařilo se mu společně s bratrem vybudovat úspěšnou firmu, se kterou by rád expandoval i na evropský, resp. český trh a usadil se zde se svou rodinou. Tedy i vyjádření z 27. 9. 2016 potvrdilo, že se žalobce poté, kdy na území ČR pobýval a studoval, následně zcela dobrovolně vrátil do země původu, zahájil zde podnikatelskou činnost, založil rodinu a v průběhu více než deseti let neměl potřebu se na území ČR vrátit, ani se pokusit na jejím území podnikatelsky expandovat. Žalobce ani jeho zástupce nepředložili žádné dokumenty, kterými by prokázali přítomnost žalobce na území ČR v období od roku 2006 (2003) do roku 2016, a jak vyplývá z obsahu spisového materiálu a odůvodnění rozhodnutí prvoinstančního a druhoinstančního správního orgánu, sami správní orgány takové skutečnosti nezjistily ze své úřední činnosti. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal obdobně, jako v podané žalobě. O odvolání rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím, kde se vypořádala podrobně s jednotlivými odvolacími body, plně přesvědčila zjištěnému skutkovému stavu a jeho právnímu posouzení Ministerstvem vnitra. Konkrétně uvedla své stanovisko k odvolacím námitkám stran posouzení přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého rodinného života žalobce v intencích § 174a zákona o pobytu cizinců upozornila žalobce na možnost postupu podle § 66 odst. 2

stranového pobytového oprávnění, zabývala se ust. § 2 odst. 4, kdy ve shodě s prvostupňovým správním orgánem měla za to, že není ve veřejném zájmu, aby držitelem povolení k trvalému pobytu zůstal cizinec, který se zdržoval mimo území nad zákonem vymezenou dobu, která je součástí podmínek platnosti vydaného povolení k trvalému pobytu. Podle žalované je rozhodnutí přiměřené okolnostem případu žalobce a nijak se neliší od skutkově shodných nebo podobných případů, které se dosud vyskytly v rozhodovací praxi správního orgánu. Jako novou skutečnost uplatněnou v odvolání posoudila vlastnictví nemovitosti na území ČR. K tomu uvedla, že se nejedná za daného skutkového stavu o rozhodnou skutečnost, která by měla vliv na způsob přijatého řešení, kdy § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a neopravňuje ji k tomu, aby k této námitce přihlédla. Žalovaná rovněž zaujala stanoviska k namítaným porušením procesních práv žalobce podobně jako v žalobě, zejména k neprovedení žalobcova účastnického výsledku podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. K tomu uvedla, že není zřejmé, jaké významné skutečnosti by měly být jeho výpovědi doplněny a které skutečnosti by měly být zjišťovány v jeho prospěch a dále, že stanovisko Ministerstva vnitra k vyjádření žalobce ze dne 27. 9. 2016 považuje za daných okolností za postačující, neboť žalobce zopakoval to, co již na samém počátku řízení bylo z jeho písemného prohlášení známo.

13. Z uvedeného je zřejmé, že se správní orgány obou stupňů porušení namítaných ustanovení správního řádu nedopustily a nezatížily své rozhodnutí ani vadu nepřezkoumatelnosti tím, že by jejich rozhodnutí bylo v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého „*v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávané odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají*“, neboť opak je pravdou. Správní orgán prvního stupně i žalovaná velmi podrobně, určitě, srozumitelně a obsáhle uvedli rozhodné skutečnosti pro použití právních předpisů, popsali úvahy, kterými se řídili, vypořádali se se stanovisky a vyjádřeními žalobce a žalovaná přehledně a srozumitelně reagovala na jednotlivé odvolací body. Žalobní námitka proto není důvodná.
14. Podstatou sporu, vyjádřenou v *prvním žalobním bodu*, je posouzení, zda se měly správní orgány zabývat přiměřeností dopadu rozhodnutí zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do soukromého rodinného života cizince či nikoliv. Žalobce k tomu odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu a tvrdil, že se měly správní orgány přiměřeností dopadu zabývat, tím spíše v rozsahu uvedených judikovaných kritérií, a pokud tak neučinily, jejich rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Ani tato žalobní námitka nemohla vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že ust. § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců správnímu orgánu neukládá povinnost zabývat se přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, jak naproti tomu činí odst. 2 téhož zákonného ustanovení, který však na souzenou věc nedopadá. Irelevantní jsou i žalobcem namítané rozsudky Nejvyššího správního soudu, které se týkají jiných skutkových okolností a jiné právní úpravy. Naproti tomu je třeba považovat za rozhodnou jinou část judikturních závěrů NSS, reprezentovaných např. rozsudkem NSS ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 338/2016-39, podle kterého „*při zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o*

pobytu cizinců na území ČR není obecně potřeba posuzovat přiměřenost zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, neboť tento zásah je po pobytu mimo území po dobu delší než šest let prakticky vyloučen“ a dále „u takto dlouhého pobytu mimo území nelze takový zásah ani legitimně předpokládat [...] Pokud cizinec pobývá mimo území ČR po takto dlouhou dobu na základě vlastního rozhodnutí či rozhodnutí své rodiny, nelze dost dobře konstatovat, že další pobyt mimo české území, kde již tak dlouho fakticky nežije, bude představovat zásah do soukromého a rodinného života.“

15. Na projednávanou věc nedopadá ani žalobcem při ústním jednání namítaný rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2018, č.j. 6 Azs 422/2017-29, neboť i ten ze shora zmíněného rozsudku sedmého senátu NSS vyšel a dále zdůraznil „Z tohoto rozhodnutí sice vyplývá, že za určitých okolností by zrušení povolení k trvalému pobytu podle citovaného ustanovení mohlo do práv cizince nepřiměřeně zasáhnout (srov. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. června 2017, č. j. 4 Azs 87/2017 - 28), je však třeba opět je však třeba opět připomenout, že stěžovatelka byla povinna na takové okolnosti žalovanou upozornit. Jelikož její argumentace zůstala pouze v obecné rovině a omezila se na odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu (která se však týká skutkově zcela odlišných případů), nelze žalované vyčítat, že přiměřenost dopadů svého rozhodnutí neposoudila.“
16. Obdobně tomu bylo i v projednávané věci. Žalobce v průběhu správního řízení, ostatně ani v podané žalobě, konkrétní skutečnosti stran neposouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života netvrdil ani neprokazoval a namítal je pouze v obecné rovině. Stanovisko správních orgánů, které se takovým obecným přístupem žalobce nezabývaly, proto nemohlo vést ani ve světle judikatury NSS ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, a takové zrušení by bylo pouze formálním aktem. Žalobní námitka proto není důvodná.
17. Pokud žalobce v této souvislosti poukazoval na ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, je třeba k tomu uvést, že dané zákonné ustanovení pouze uvádí, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí podle tohoto zákona. Z ust. § 174a zákona o pobytu cizinců však jednoznačně nevyplývá, u kterých rozhodnutí takovou povinnost správní orgán má, to je nutno rozhodnout na základě jiných částí právního řádu. Ve zbytku soud odkazuje na předně uvedené.
18. Ani námitkám uplatněným ve *druhém žalobním bodu* ve věci porušení zásad procesní ekonomie, kde žalobce poukazoval na situaci na zastupitelském úřadu v zemi původu a uváděl výtky stran přepjatého formalismu v postupu správních orgánů v dané věci, soud nevyhověl, neboť samotná skutečnost, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí upozornil na to, že povinnost vycestovat z území ve stanovené lhůtě žalobci neznemožňuje, aby se na území vrátil, jakmile si nové pobytové oprávnění vyřídí, s poukazem na § 66 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, není v rozporu s ust. § 6 odst. 2 správního řádu, podle kterého „Správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Podklady od dotčené osoby vyžaduje jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis. Lze-li však potřebné údaje získat z úřední evidence, kterou správní orgán sám vede, a pokud o to dotčená osoba požádá, je povinen jejich obstarání zajistit. Při opatrování údajů podle tohoto ustanovení má správní orgán vůči třetím osobám, jichž se tyto údaje mohou týkat, stejné postavení jako dotčená osoba, na jejíž požádání údaje opatřuje.“ Z uvedeného je patrné, že postup žalované podle ust. § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců dopadá na jiné skutkové okolnosti, než je tomu u ustanovení § 66 odst. 2 téhož

zákona. Zatímco podle ust. § 77 odst. 1 písm. d) citovaného zákona se nejvyšší pobytové oprávnění cizince ruší, v ust. § 66 odst. 2 se upravuje možnost vydání povolení k trvalému pobytu po uplynutí zákonem stanovené lhůty. Z toho je zřejmé, že se zásada ekonomie řízení zakotvená v § 6 odst. 2 správního řádu projevuje v každém z těchto řízení samostatně, neboť zákon o pobytu cizinců upravuje institut zrušení povolení trvalého pobytu a institut vydání povolení k trvalému pobytu odděleně. Otázka, zda žalobce v budoucnu s ohledem na své zamýšlené budoucí aktivity na území ČR požádá o povolení k trvalému pobytu či nikoliv je za daného stavu věci hypotetická. Soudu se tak jeví zcela irelevantní žalobcův poukaz na situaci Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji a nefunkčnost systému Visapoint, neboť žalobce měl a má procesní prostředky, aby se mohl případnému problematickému fungování zastupitelského úřadu bránit. Uvedené platí tím spíše, že od 15. 8. 2017 vstoupila v účinnost rozsáhlá novela zákona o pobytu cizinců, která se problematikou fungování zastupitelského úřad v Hanoji (nejen) zabývala. Soud ze stejných důvodů nemohl přisvědčit ani tvrzení o přepjatém formalismu v postupu žalované, byť lze obecně připustit, že je judikaturou konstantně takový přepjatý formalismus označován za nezákonný a v příkrém rozporu s ústavními principy demokratického právního státu, jak uvádí i žalobcem označený rozsudek Ústavního soudu sp. zn. PL ÚS 2/96. V projednávané věci však soud v postupu správních orgánů, resp. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců vady neshledal. Naopak dospěl k závěru, že Komise aplikovala právní předpis v souladu s jeho účelem a smyslem a její rozhodnutí není zatíženo vadou nezákonnosti, která by měla vést k jeho zrušení.

19. Ve *třetím žalobním bodu* žalobce uplatnil procesní žalobní námitky, se kterými se soud vypořádal již výše. Pro úplnost však soud dodává, že pokud se správní orgán prvního stupně zabýval rozporem mezi čestným prohlášením žalobce a skutečnostmi vyplývajícími z cestovního dokladu, aniž by ho to vedlo k dalšímu zjišťování skutkového stavu, a pokud žalobce poukazyval na rozpor v rozhodovací praxi správního orgánu, který opakovaně odmítá nahrazení důkazu čestnými prohlášeními, ale v projednávané věci z něj vyšel, soud k tomu uvádí, že z předně uvedeného skutkového stavu tak, jak se vyjevil z obsahu spisového materiálu a jak byl shrnut i v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, je nade vší pochybnost patrné, že správní orgány vyšly nejen z obsahu čestného prohlášení, které žalobce sám ve své věci učinil, ale i z následného vyjádření ze dne 26. 9. 2016, kde skutečnosti uvedené v čestném prohlášení žalobce sám potvrdil, ale i z databáze informačního systému cizinecké policie. Tedy se rozhodně neomezily pouze na prokázání skutkového vztahu cestovním dokladem žalobce s odkazem na čestné prohlášení a na to, že se neprokázal opak. Soud přisvědčuje žalobci, že se v projednávané věci jedná o řízení zahájené z moci úřední, v níž důkazní břemeno tíží správní orgán, který je povinen zjišťovat všechny skutečnosti, jak ve prospěch, tak neprospěch účastníka řízení. Soud je však přesvědčen, že v projednávané věci správní orgány své povinnosti dostály, neboť všechny rozhodné skutečnosti potřebné pro závěr o splnění podmínek pro zrušení trvalého pobytu žalobci podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zjistily v dostatečné míře pro rozhodnutí ve věci a nijak nepřenesly důkazní břemeno na žalobce. Za přenos důkazního břemene na žalobce nelze nepochybně považovat postup správního orgánu, který vyšel z nesporných stanovisek žalobce (čestného prohlášení a vyjádření) a ze zjištění, která vyplynula z databáze cizinecké policie o osobě žalobce a jeho vazbách.
20. Lze tak shrnout, že postup správních orgánů byl z hlediska procesního i z hlediska použití hmotněprávních ustanovení zcela v souladu se zákonem.

21. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. prosince 2018

JUDr. Ivanka Havlíková v.r.
předsedkyně senátu